

Arrest

nr. 117 747 van 28 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ambtshalve vast dat de verwerende partij noch een administratief dossier, noch een nota met opmerkingen heeft ingediend.

Overeenkomstig 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij op 14 januari 2014 van het verzoekschrift in kennis gesteld werd per bode en verzocht werd om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen. Blijkens het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 3° van de vreemdelingenwet begint de termijn te lopen op 15 januari 2013, zodat de laatste nuttige dag voor de indiening van het administratief dossier 22 januari 2013 was. Er werd geen nota met opmerkingen en geen administratief dossier ingediend.

Met toepassing van artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dienen de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

3.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 17 juni 2013 het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd. Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Het betoog met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat met voormeld artikel 3 correspondeert, en artikel 19 van voormeld Handvest, dat een verbod op refoulement bevat, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot theoretische uiteenzettingen, in het algemeen verwijst naar haar land van herkomst en kort elementen van haar asielaanvraag herhaalt dewelke zij, in tegenstelling tot hetgeen volgens haar in het arrest van deze Raad nr. 91 856 van 21 november 2012 werd vastgesteld, meent wel degelijk voldoende ernstig te zijn om te kwalificeren als vernederende behandeling in de zin van voormelde artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest. De verzoekende partij dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. Er dient te worden benadrukt dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 augustus 2012 als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 21 november 2012 met nummer 91 856 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. Bijgevolg werd de persoonlijke vrees van de verzoekende partij getoetst aan de artikel 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet en werd er geantwoord op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Minstens laat de verzoekende partij na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, op welke manier deze louter herhaalde elementen van haar asielrelaas een begin van bewijs met betrekking tot de door haar opgeworpen schendingen zouden uitmaken. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij het grondgebied van de in de beslissing vermelde sta(a)t(en) dient te verlaten, maar haar niet dwingt om naar haar land van herkomst terug te keren. Een schending van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate waarin de verzoekende partij laat gelden het niet eens te zijn met de gevolgtrekkingen en kritiek uit op voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 november 2012 met nr. 91 856, wordt erop gewezen dat de verzoekende partij te dien einde de cassatieprocedure bij de Raad van State diende aan te wenden en haar grieven in dat kader diende uiteen te zetten. Voormelde kritiek kan dan ook niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissing.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen.”

3.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 21 juni 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen in het verzoek tot horen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 10 september 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 17 juni 2013 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij naar de stukken en merkt vooreerst op dat de verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft ingediend waardoor de aangehaalde feiten als bewezen dienen te worden geacht. In antwoord op de beschikking voegt de verzoekende partij verder toe dat er een verkeerde lezing van artikel 7 van de vreemdelingenwet gebeurde. Zij stelt dat er geen gebonden bevoegdheid mogelijk is zonder beoordeling. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij 2 stappen dient te maken bij het beoordelen: zij kan een bevel om het grondgebied te verlaten nemen, en in bepaalde gevallen moet ze dit doen maar steeds na afweging of het bevel niet strijdig is met hogere rechtsnormen. Voor de schending van de hogere rechtsnorm(en) verwijst de verzoekende partij naar haar verzoekschrift, met name de schending van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest. De verzoekende partij haalt hierbij aan dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet zoals weergegeven in de beschikking minder ruim is dan voormelde hogere rechtsnormen. Dit wordt gesteld in artikel 52 van het Handvest. De verzoekende partij verwijst nog artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, waaruit blijkt dat de concrete uitwerking van artikel 4 van het Handvest, hetwelk minstens even ruim is *qua* draagwijdte en bescherming als artikel 3 van het EVRM, ook geldt in verband met artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn omvat een bescherming inzake artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet maar dus ook een bescherming inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit laatste is uit de beoordelingsbevoegdheid van het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gesloten en dus ook uit de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep. Hierover werd echter nooit een onderzoek ten gronde verricht omdat een beroep tegen een beslissing op grond van 9ter van de vreemdelingenwet een annulatieprocedure betreft. Daarom werd artikel 3 van het EVRM nooit volledig onderzocht. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in volle rechtsmacht kan niet ruimer zijn dan de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen want het moet gebaseerd zijn op feiten en documenten in het dossier. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen heeft geen onderzoeksbevoegdheid. Er is geen beoordeling van en er kan geen uitspraak zijn over elementen die niet in het dossier aanwezig zijn. De verzoekende partij heeft aangetoond op basis van concrete elementen aanwezig in het dossier dat er een risico is van mishandelingen bij een terugkeer. Zij heeft dit gesteund met gezaghebbende rechtspraak, ook in de referenties in de voetnoten van haar verzoekschrift. Zij concludeert dat zij wel belang heeft omdat zij concreet aantoonde een risico te lopen bij terugkeer en wenst dat de bestreden beslissing wordt vernietigd.

De verwerende partij verwijst naar de gebonden bevoegdheid, stelt dat het beroep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang en dat verzoekende partij niet betwist dat zij illegaal in België verblijft en zij niet in het bezit is van identiteitsdocumenten. Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan belang. Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM werd hierover reeds geoordeeld door de asielinstanties en toont de verzoekende partij niet aan dat zij subsidiaire bescherming behoeft zodat deze link niet kan worden getrokken. Zij merkt op dat verzoekende partij nergens de opgegeven motieven van de bestreden beslissing betwist.

De verzoekende partij repliceert nog dat dit een politiek beleid van de verwerende partij betreft en de situatie *in casu* dient beoordeeld te worden in een ruimere Europese en internationale context.

3.4 Bij verwijzing naar het betoog ter terechtzitting van de verzoekende partij dient hierbij opgemerkt dat voormelde bepaling geen toepassing vindt ingevolge het louter niet indienen van een nota met opmerkingen. In artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet staat immers uitdrukkelijk vermeld dat de verwerende partij bij het administratief dossier “*een nota met opmerkingen kan voegen*”, waaruit het facultatief karakter van de nota blijkt. De wet voorziet, in tegenstelling tot wat de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting beweert, geen sanctie in geval er geen nota met opmerkingen werd ingediend. De door de verzoekende partij opgegeven sanctie, vermeld artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt toegepast in het geval de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, doch niet in het geval geen nota met opmerkingen werd ingediend. Tenslotte belet niets de verwerende partij om ter terechtzitting mondeling te repliceren op de door de verzoekende partij aangebrachte argumenten.

De opmerkingen van de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting falen naar recht.

3.5 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 (oud) blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

3.6 Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen zoals weergegeven *sub* punt 3.2 en 3.5 van dit arrest, dient erop gewezen dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

3.6.1 Bijgevolg wordt onderzocht wat de verzoekende partij te dezen heeft opgeworpen en gericht is op het aanvoeren van een schending van Europeesrechtelijke, dan wel internationale, bepalingen. *In casu* voert de verzoekende partij ter terechtzitting van 10 september 2013 aan dat zij “(v)oor de schending van de hogere rechtsnorm(en) verwijst (...) naar haar verzoekschrift”, met name voert zij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, waarmee artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie correspondeert, en van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarbij zij middels een uitgebreid theoretisch betoog over de draagwijdte van artikel 3 van het EVRM, met verwijzingen naar de artikelen 9ter en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, alsmede naar de artikelen 4, 19 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van Europese Unie en artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), meent dat de verwerende partij een niet volledig onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM heeft verricht. De verzoekende partij stelt “op basis van concrete elementen aanwezig in het dossier” te hebben aangetoond dat er een risico is op mishandelingen bij een terugkeer. Zij stelt dit te hebben gesteund met gezaghebbende rechtspraak, ook in de referenties in de voetnoten van haar verzoekschrift. Dit betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting kan echter geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Hiervoor wordt in de eerste plaats verwezen naar wat hieromtrent reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 17 juni 2013, zoals weergegeven *sub* punt 3.2 van dit arrest, werd vastgesteld. Vervolgens duidt de Raad op het volgende:

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144 754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partij zich vluchteling heeft verklaard en zij blijkens het arrest van deze Raad van 21 november 2012 met nummer 91 856, dat kracht van gewijsde heeft en waarop in de beschikking van 17 juni 2013 uitdrukkelijk wordt gewezen, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst, als bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, werd gehoord en zij tevens naar aanleiding van het door haar ingestelde beroep bij deze Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal inzake haar asielaanvraag, gelet op de bevoegdheid van volheid van rechtsmacht, de gelegenheid had haar grieven uiteen te zetten.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

3.6.2 Te dezen stelt de verzoekende partij “(v)oor de schending van de hogere rechtsnorm(en)” dat zij “verwijst (...) naar haar verzoekschrift”, en voert zij aan “op basis van concrete elementen aanwezig in het dossier te hebben aangetoond dat er een risico is van mishandelingen bij een terugkeer”. Zij stelt dit te hebben gesteund met gezaghebbende rechtspraak, ook in de referenties in de voetnoten van haar verzoekschrift.

Vooreerst dient opgemerkt dat waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanvoert “op basis van concrete elementen aanwezig in het dossier te hebben aangetoond dat er een risico is van mishandelingen bij een terugkeer”, zonder verdere duiding, zij het niet aan de Raad vermag over te laten middels voormeld betoog de elementen te distilleren met betrekking tot de constituenten van de middelen en “concrete elementen” die zij wenst op te werpen, dan wel de elementen die zij wenst aan te wenden teneinde aan te tonen over het wettelijk vereiste belang te beschikken. Deze verwijzing van de verzoekende partij is bijgevolg niet dienstig.

In haar inleidend verzoekschrift haalt zij vervolgens onder het kopje “feiten” haar asielrelaas aan zoals samengevat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 17 augustus 2012 waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, en zij beperkt zij zich onder het kopje “middelen” tot de loutere stelling dat “In casu vertonen (i) de volledige uitsluiting van onderwijs en (ii) door gebrek aan financiële middelen waardoor verzoekende partij volledige medische verzorging, van beschutting (huis van de oom is platgebrand) en van sociale zekerheid (de sociale zekerheid in het land van herkomst van verzoekende partij is georganiseerd in het kader van het verruimde gezin of de “extended family” terwijl verzoekende partij aan de familiezijde van vaderskant is verstoten en aan de familiezijde van moederskant wordt bedreigd om zijn christelijk geloof te moeten afzweren) wordt ontzegd omwille van hun volledige ontzegging een meer dan voldoende graad van ernst (“minimum level of severity”) aan om te kwalificeren als vernederende behandelingen in haar land van herkomst in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en artikel 4 van voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.”

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij zich er in het kader van huidig beroep toe beperkt zich opnieuw te baseren op de feitelijke gegevens die zij reeds heeft aangehaald naar aanleiding van haar asielaanvraag. De Raad wijst er voorafgaandelijk op dat hij in het kader van het onderhavige beroep niet de bevoegdheid heeft om een beslissing die genomen werd in het kader van een eerdere procedure en die inmiddels definitief is geworden te gaan beoordelen, noch om te dezen zelf (opnieuw) de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen. Ook werden de algemene situatie in Ghana en de daaruit voortvloeiende nood aan bescherming in hoofde van de verzoekende partij reeds onderzocht in de fase van de behandeling van haar asielaanvraag. In het kader van voormelde asielaanvraag stelde de Raad bij voornoemd arrest nummer 91 856 van 21 november 2012 immers vast dat de verzoekende partij, naast de vluchtelingenstatus, evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Deze vaststelling impliceert vooreerst – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet – dat reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hiertoe werd besloten op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij haar asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken wegens ongeloofwaardigheid en het gebrek aan concrete elementen die op vervolging wijzen, dan wel op een verband met één van de criteria uit het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953. Zo werd in voormeld arrest het volgende gesteld: “Uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker zelf problemen zou hebben ondervonden omwille van de verschillende stammen waartoe zijn moeder en zijn vader behoorden, omdat hij enkel de onmogelijkheid om naar school te gaan omwille van geldgebrek vermeldde als reden

voor zijn vertrek (...). Door de overige vermeldingen van verzoeker over de etnische origine van zijn beide ouders bij de Dienst Vreemdelingenzaken (...) aan te grijpen om zijn verklaringen a posteriori een andere invulling te geven, slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij de problemen omwille van de religie van zijn moeder reeds eerder zou hebben vermeld. Er kan trouwens niet worden ingezien waarom verzoeker deze verduidelijking niet reeds onmiddellijk had kunnen geven tijdens het verhoor (RvS 3 maart 2000, nr. 85.818).” en “Verzoeker herhaalt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn oom niet langer in staat was hem te onderhouden en hij niet kon terugkeren naar zijn familie langs vaderszijde omdat deze hem had verstoten en de familie langs moederszijde hem wenste te bekeren. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft. Zijn algemene beweringen over de religieuze context en hekserij tonen niet aan dat verzoeker zelf om die reden een risico loopt op vervolging of ernstige schade en deze zijn bijgevolg niet van aard om te weerleggen dat zijn vrees op loutere veronderstellingen berust. De Raad wijst er immers op dat verzoeker zelf aangaf dat hij nooit rechtstreeks problemen heeft gehad omdat zijn ouders van verschillende stammen waren (...). Aangezien verzoeker nooit contact heeft gehad met de familie van zijn moeder, noch met de familie van zijn vader (...), kan evenmin worden ingezien waarom hij plots bij een terugkeer naar Ghana zonder sociaal netwerk zou vallen zoals hij thans beweert. Welbeschouwd wordt nergens concreet aangetoond dat verzoeker niet langer bij zijn oom zou kunnen blijven en verzoeker gaf trouwens te kennen dat hij zijn oom niet op de hoogte bracht van zijn plan om te vertrekken uit zijn land van herkomst (...).” Het komt de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of foltering in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, *in casu* Ghana.

Bij het zich herhaaldelijk baseren op haar asielrelaas en het te dezen loutere uiten van de volgende stelling: “*In casu* vertonen (i) de volledige uitsluiting van onderwijs en (ii) door gebrek aan financiële middelen waardoor verzoekende partij volledige medische verzorging, van beschutting (huis van de oom is platgebrand) en van sociale zekerheid (de sociale zekerheid in het land van herkomst van verzoekende partij is georganiseerd in het kader van het verruimde gezin of de “extended family” terwijl verzoekende partij aan de familiezijde van vaderskant is verstoten en aan de familiezijde van moederskant wordt bedreigd om zijn christelijk geloof te moeten afzweren) wordt ontzegd omwille van hun volledige ontzegging een meer dan voldoende graad van ernst (“minimum level of severity”) aan om te kwalificeren als vernederende behandelingen in haar land van herkomst in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en artikel 4 van voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.”, brengt de verzoekende partij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM reeds in de beschikking van 17 juni 2013 werd aangegeven en zij niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Een miskennis van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan hierbij niet vastgesteld worden, evenmin als van artikel 19 van voormeld Handvest.

Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat ook het uitgebreide, hoe dan ook rechtstheoretische betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting over de draagwijdte van artikel 3 van het EVRM, met verwijzingen naar de artikelen 9ter en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, alsmede naar de artikelen 4, 19 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van Europese Unie, en voor zover zij middels het ter terechtzitting verwijzen naar “gezaghebbende rechtspraak, ook in de referenties in de voetnoten van haar verzoekschrift” tevens doelt op de verwijzingen bij dit rechtstheoretisch betoog naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Europees Hof van Justitie, alsmede naar rechtsleer en een handboek van het UNHCR, geen afbreuk kan doen aan de voorafgaande vaststellingen. Hierbij wordt erop geduid dat in voormeld arrest van deze Raad waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd in het kader van het onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming verder het volgende gesteld: “Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.” en “Tenslotte wijst de Raad erop dat de financiële moeilijkheden van de oom van verzoeker in de bestreden beslissing geenszins worden betwist, maar dat hierover wordt gesteld dat deze geen verband houden met één van de criteria uit het Vluchtelingenverdrag. Voor zover verzoeker deze financiële moeilijkheden en zijn gebrek aan scholing beoordeeld wenst te zien in het licht van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, merkt de Raad op dat van ernstige schade bestaande uit

foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Verzoeker toont echter niet aan dat het feit dat zijn bewering dat hij in Ghana geen toekomst heeft en om financiële redenen niet naar school kan/mag gaan (stuk 12, Vragenlijst DVZ, 18 november 2011, p. 2) van die aard is dat het als ernstige schade kan worden aangemerkt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet." De verzoekende partij verliest uit het oog dat ter gelegenheid van het indienen van een asielaanvraag zij terzelfdertijd alle elementen kan aanhalen met het oog op de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de vraag tot het verkrijgen van een vluchtelingenstatus, hetzij subsidiaire beschermingsstatus, een onderzoek naar het bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Zij laat echter na in het licht van dit betoog enige aanwijzing te geven over de elementen die een verder, dan wel "vollediger", onderzoek naar de door de verzoekende partij naar voor geschoven facetten van artikel 3 van het EVRM, dan wel een ruimere bescherming zouden aantonen. Voorts staat het de verzoekende partij vrij, indien zij meent te kunnen aantonen dat de omstandigheden sedert het indienen van haar laatste asielaanvraag gewijzigd zijn, een nieuwe asielaanvraag in te dienen zodat de uitvoering van de bestreden beslissing wordt opgeschort tot dat een beslissing over dergelijke nieuwe asielaanvraag is genomen. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij niet aan dat een nieuwe asielaanvraag zou zijn ingediend. Daarnaast toont de verzoekende partij niet aan op enig moment elementen te hebben aangebracht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hetwelk naar het theoretisch betoog van de verzoekende partij tevens onder de draagwijdte van artikel 3 van het EVRM zou ressorteren, laat staan dat zij aantoonde dergelijke aanvraag om een verblijfsmachtiging om medische redenen te hebben ingediend. De verzoekende partij kan de loutere stelling in haar inleidend verzoekschrift volledig uitgesloten te zijn van medische verzorging in haar land van herkomst, zonder enige verdere duiding aan de hand van concrete gegevens, niet met nuttig gevolg aanvoeren. Dienvolgens kan aan de verwerende partij niet verweten worden geen nader onderzoek te hebben verricht, wat zij niet kan doen bij gebreke aan aanvraag daartoe of medewerking van de verzoekende partij. De verzoekende partij vergenoegt zich thans te stellen dat de verwerende partij onvoldoende, dan wel een onvolledig onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM heeft verricht, maar laat hierbij na de vaststellingen van voormeld arrest van de Raad, waaraan kracht van gewijsde kleeft, te weerleggen. Van een vreemdeling die stelt of beweert te vrezen dat hij in een land, bij een eventuele terugkeer, zal behandeld worden op een wijze die dusdanig is dat kan gesproken worden van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM, mag verwacht worden dat deze vreemdeling het bestuur hierover inlicht wanneer hem hiertoe de kans geboden wordt. Ook op de verzoekende partij rust een gedeelte van de bewijslast en van haar mag verwacht worden dat zij de waarheid spreekt en op gedetailleerde wijze concrete gegevens bijbrengt over haar situatie. De redenering van de verzoekende partij die eenzijdig de bewijslast lijkt te leggen op de verwerende partij, kan niet gevolgd worden.

In zoverre de verzoekende partij bij de stelling dat "(...) de situatie in casu dient beoordeeld te worden in een ruimere Europese en internationale context", nog doelt op het door haar aangehaalde artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, dient te worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en door het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit met haar theoretisch betoog niet aan.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij *in casu* bij het louter theoretisch verwijzen naar een aantal Europeesrechtelijke, dan wel internationale bepalingen of bij het enkel citeren

daarvan, en zich bovendien te beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de persoonlijke situatie, evenmin aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De verzoekende partij maakt *in casu* dan ook niet aannemelijk dat "(...) *de situatie in casu dient beoordeeld te worden in een ruimere Europese en internationale context*". Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing volstaat niet om de motieven te weerleggen, dan wel om aan te tonen dat zij beschikt over het vereiste belang te dezen en tot de nietigheid van de beslissing te leiden. Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

De Raad ziet tenslotte niet in op welke wijze de loutere aantijging jegens de verwerende partij "*dat dit een politiek beleid van de verwerende partij betreft*" zou aantonen dat de verzoekende partij te dezen wel over het wettelijk vereiste belang zou beschikken. Er dient overigens op gewezen dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.7 Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

4. korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET